

Da der ikke var Tid til i Rigsdagssamlingen i Efteraaret 1854 at behandle denne særdeles vidtløftige Lov, blev det ved allerhøieste Resolution af 22de Februar 1855 bifaldet, at sammes Forelæggelse skulde udsættes til en følgende ordentlig Rigsdag, og da den i samme Aar afholdte Rigsdagssession skulde vare saa kort som muligt, og der i Mellemtiden var indkommet mange andre mere paa-trængende færøske Lovforslag, kunde Loven heller ikke forelægges i nyhævnte Rigsdagssamling. Men endnu ikke i den 1856 afholdte Rigsdagsamling blev Loven forelagt, hvorimod Ministeriet navnlig af Hensyn til den Indfyldelse paa de færøske Landbosforhold, som de fra Lagthinget i dette Aar modtagne Lovforslag om Udskiftning af Fælleshauger og Udskiftning af Jordegods paa Færøerne upaatvivlelig maatte medføre, ansaae det for rettest forelobig at stille nærværende Sag i Bero, indtil Loven om Fælleshaugers Udskiftning var bleven vedtagen af Rigsdagen, og da at indhente Lagthingets Betænkning, om der ikke maatte være Anledning til at modificere Lovforslaget om Haugebrug derefter. Under 4de Marts 1857 udkom derefter Loven om Fælleshaugers Udskiftning paa Færøerne, og den 30te April s. A. tilskrev man Amtmanden om i Overensstemmelse med det Anførte, at forelægge Lovudkastet om Haugebrug paany for Lagthinget. Sagen blev saaledes alter forelagt Lagthinget i 1857, men efterat Udkastet var blevet gennemgaaet og prøvet af et Udvalg, besluttede Thinget, at Sagen skulde stilles i Bero til næste Aar. I 1858 og 1859 var Sagen ikke for, hvorimod den i 1860 blev behandlet, men ikke tilendebragt, og først i Samlingen 1861 vedtog Lagthinget et nyt Udkast, der tilfillede Jusitministeriet til videre Foranstaltning.

En Sammenligning mellem dette Udkast og det af Lagthinget i 1854 vedtagne udviste, at Thinget i den mellemliggende Tid i det

Væsentlige ikke havde forandret sine Anskuelse om Sagens Ordning. Idet det derfor antoges med Joie at kunne sluttes, at Lovudkastet, som det var vedtaget af Thinget 1861, baade var vel overveiet og i det Hele overensstemmende med den færøske Befolknings Ønsker med Hensyn til det omhandlede Forholds Regulering, troede Ministeriet ikke fra sit Standpunkt at have Anledning til i Realiteten at forandre Udkastet, og det saa meget mindre, som dette i det Hele nærmest kun kunde betragtes som en Samling af de Regler, der i Tidernes Løb ved Sædvane havde dannet sig, og dets Indhold derhos var saa specifikt færøst, at det var vanskeligt for Ikke-Færinger at have en begrundet Mening om dets enkelte Bestemmelser. Det sidst fremhævede Moment forekom derhos Ministeriet at være af overveiende Betydning med Hensyn til det formelle Spørgsmaal om den Maade, hvorpaa Sagen videre vilde være at fremme. Man troede det mindre hensigtsmæssigt at forelægge Udkastet i dets Heelhed for Rigsdagen, deels fordi der hos sammes Medlemmer i Almindelighed neppe turde forudsættes det fornødne Lokalfjendskab, og det desaaarsag formeentlig vilde være utilfredsstillende for den at behandle en Sag af denne Beskaffenhed i hele dens Detail, deels fordi det, naar denne Fremgangsmaade benyttedes, ogsaa vilde blive nødvendigt at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse, hvergang der blev Spørgsmaal om en Forandring i den eventuelle Lov. Dmtrent i Righed med den Fremgangsmaade, der i sin Tid var fulgt med Hensyn til Loven om Grindfangsten paa Færøerne, ansaae man det for ønskeligt, at Rigsdagens Medvirksomhed til Sagens Ordning kunde indskrænktes til, at der blev vedtaget en Lov, hvorved Regeringen bemyndigedes til efter Indstilling fra Lagthinget ved en kongelig Anordning at foreskrive de Bestemmelser, som herefter skulle gjælde om Haugebrug paa Færøerne, at fastsætte Straf for